



Arrest

nr. 130 116 van 25 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 23 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 mei 2014 met referentnummer REGUL X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2014 waarbij de beschikking van 23 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juli 2014 wordt ingetrokken.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS loco advocaat J. HARDY.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd

waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielaanvraag ongelofwaardig is.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde o.a. vast dat er significante verschillen zijn tussen verzoekers verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en die nadien afgelegd op het Commissariaat-generaal, zijn verklaringen over de gebeurtenissen in Caxito eerder vaag zijn, en hij bijzonder slecht op de hoogte is van de verkiezingscontext in 2012 en van het FNLA in het algemeen.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongelofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen. Hij beperkt zich immers louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze ontkennen en vergoelijken van de vaststellingen van de bestreden beslissing.

Verzoekers huidige algemene kritiek op (de wijze van het verloop van en de manier van ondervragen tijdens) het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken is allerminst ernstig. Verzoeker had in fine van zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, toen hem hier uitdrukkelijk naar werd gevraagd, geen bijkomende opmerkingen en niets toe te voegen. Hij maakte niet de minste melding van het feit dat hij (mogelijk) omwille van zijn ziekte, meer bepaald diabetes, te zwak of niet in staat zou zijn geweest om te worden gehoord, laat staan van het feit dat het gehoor hieraan niet of onvoldoende zou zijn aangepast. Verzoeker maakte niet het minste gewag van eventuele vertalings- of tolkenproblemen of andere onregelmatigheden die zich zouden hebben voorgedaan, doch ondertekende daarentegen het verslag van zijn gehoor, nadat het hem werd voorgelezen, zonder enige opmerking of kritiek (te formuleren) voor akkoord waarmee hij uitdrukkelijk bevestigde dat de verklaringen die erin zijn opgenomen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Het verslag van zijn gehoor werd hem, zo blijkt uit de gegevens vervat in het administratief dossier, wel degelijk en bovendien in het Portugees voorgelezen - zijn huidige kritiek de gelegenheid niet te hebben gekregen om de vertaling van zijn verklaringen na te gaan met een tolk mist aldus feitelijke grondslag en alle ernst- en hij had nadien voldoende de kans om eventuele fouten in zijn verklaringen en/of de vertaling ervan aan te kaarten en eventuele wijzigingen aan te brengen, doch liet dit geheel na te doen. Bij aanvang van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal gaf hij bovendien aan, toen hem hier uitdrukkelijk naar werd gevraagd, dat het interview eerder op de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen. Zijn huidige a posteriori-kritiek op het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken vindt derhalve geen steun in het administratief dossier, is laattijdig en niet dienstig, en kan bezwaarlijk ernstig worden genoemd. Het feit dat verzoeker, zo betoogt hij thans, een zeer beperkte interesse heeft in politiek en laaggeschoold is, neemt niet weg dat van hem, gelet op zijn verklaring sympathisant van die partij te zijn en deze actief te hebben gesteund door o.a. de bussen van zijn vervoersmaatschappij met propaganda van die partij te (hebben) laten rondrijden, en gelet op het feit dat zijn steun aan die partij aan de basis zou liggen van zijn verklaarde vervolgingsproblemen, redelijkerwijze een basisinformatie omtrent de partij FNLA kon worden verwacht, zoals en in de eerste plaats de volledige naam van die partij, alsook aangaande hun presidentskandidaat, hun partijprogramma en de verkiezingscontext in het algemeen. Verzoeker blijft hier echter in gebreke. Zijn huidige argumentatie dat hij de verantwoordelijkheid van de bussen aan de chauffeurs toevertrouwd en S.K. dus niet verantwoordelijk was voor de bussen en wie erop zat, neemt niet weg en doet niets af aan het feit dat het erg bevreemdend en allerminst aannemelijk is dat verzoeker de naam van S.K., de persoon die hem vroeg twee bussen ter beschikking te stellen voor de campagne van het FNLA, nooit aan de politie heeft doorgegeven in een poging hemzelf vrij te pleiten. Verzoeker “weet (...) niet precies”, doch vermoedt en acht het “hoogst waarschijnlijk” dat er nog andere mensen in de problemen raakten omwille van hun steun aan het FNLA. Hij toont geenszins aan, noch maakt hij enigszins aannemelijk zich hierover te hebben geïnformeerd, hetgeen duidt op een ernstig gebrek aan interesse in zijn vervolgingsproblemen welke de ernst alsook de geloofwaardigheid ervan ondermijnt.

Verzoekers relaas is ongelofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, kan, met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een "minimum level of severity" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, Ireland t. Verenigd Koninkrijk, 18 januari 1978, § 162). Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu RvS 25 september 2002, nr. 110.626>). Verzoeker verwijst ter zake naar de door hem als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde informatie van o.a. Amnesty International en Human Rights Watch aangaande de situatie van de Bakongo in Angola en omtrent geweld tegen en intimidatie en vervolging van politieke tegenstanders, journalisten, advocaten, en mensenrechtenactivisten in zijn land van herkomst, doch slaagt er niet in deze informatie op zich te betrekken. Het verwijzen naar algemene informatie op zich volstaat niet om het hoger beschreven risico aan te tonen. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas slaagt verzoeker daar niet in. Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Angola."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 juli 2014, voert verzoekende partij aan dat de tegenstrijdigheden tussen haar

verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet voldoende zijn om de geloofwaardigheid problematisch te vinden. Zij wijst er voorts op dat er bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen advocaat aanwezig was bij het gehoor en dat zij net was aangekomen en niet op de hoogte was van het belang van dit gehoor. Bovendien zijn er andere verklaringen die zij heeft afgelegd die niet tegenstrijdig zijn. Verzoekende partij stelt dat zij materiële steun verleende aan het FNLA en dan ook afdoende juiste verklaringen heeft afgelegd om haar relaas aannemelijk te maken. Verzoekende partij stelt dat haar verklaringen niet voldoende werden geanalyseerd door het Commissariaat-generaal en dat dit ook geldt voor de vele documenten die zij heeft ingediend en waaruit blijkt dat zij een bedrijf heeft met bussen. Verzoekende partij wijst er nog op dat haar relaas wordt bevestigd door de nieuwe stukken die zij heeft ingediend, met name een brief van haar zus, de vriend van haar zus en mevrouw A.L.C. Voor het overige verwijst verzoekende partij naar het verzoekschrift.

1.4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen valabele argumenten bijbrengt die de motieven van de bestreden beslissing en de in de beschikking van 17 juli 2014 opgenomen grond weerleggen. Zij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het ontkennen van de bevindingen van de commissaris-generaal.

In de mate dat verzoekende partij aanvoert dat zij een probleem heeft met de wijze waarop een asielzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken wordt gehoord en de rol die haar raadsman daarbij speelt, wijst de Raad er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rechtsprekend orgaan is, maar deel uitmaakt van het bestuur die de algemene beginselen van behoorlijk bestuur in acht moeten nemen. Uit het administratief dossier blijkt dat de verklaring die bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd afgenomen aan verzoekende partij in het Portugees werd voorgelezen en zij aldus de mogelijkheid had hierover opmerkingen te maken. Verzoekende partij heeft dit nagelaten en heeft haar verklaring ondertekend ter bevestiging dat haar verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. De Raad ziet niet in waar de afwezigheid van een advocaat verzoekende partij niet toelaat haar asielaanvraag zo correct mogelijk toe te lichten. Dat zij niet op de hoogte was van het belang van dit gehoor, neemt de Raad evenmin aan. Voorafgaand bij het invullen van de CGVS vragenlijst werd verzoekende partij immers duidelijk kenbaar gemaakt dat *“De vragenlijst is bedoeld als een instrument ter voorbereiding van het gehoor en het onderzoek op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen”* en dat *“Bij het invullen van de vragenlijst wordt er van u (als asielzoeker) verwacht dat u nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom u bij uw terugkeer problemen vreest of riskeert, dat u in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft”*.

Voorts stelt de Raad vast dat de opmerking van verzoekende partij dat haar verklaringen niet voldoende werden geanalyseerd door het Commissariaat-generaal en dat dit ook geldt voor de vele documenten die zij heeft ingediend en waaruit blijkt dat zij een bedrijf heeft met bussen, niet meer is dan een gratuite bewering die zij geenszins weet hard te maken. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde vaagheden, tegenstrijdigheden en onwetendheden vinden bovendien hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472). Gelet op deze vaststellingen, kan het relaas van verzoekende partij niet voor waar worden aangenomen. Wat betreft de documenten waaruit blijkt dat zij een bedrijf heeft met bussen, stelt de Raad vast dat deze enkel aantonen dat zij een bedrijf heeft met bussen, wat *in casu* niet zozeer betwist wordt, maar niet de door verzoekende partij aangevoerde problemen die eruit zouden voortvloeien.

De getuigenisverklaringen die verzoekende partij per aangetekend schrijven d.d. 18 juli 2014 aan de Raad bezorgd, zijn niet bij machte de ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag van verzoekende partij te herstellen. Deze brieven, afkomstig van haar zus, de vriend van haar zus en haar echtgenote, kunnen immers bezwaarlijk als objectieve bronnen aanvaard worden gelet op de familieband of vriendschapsband die de opstellers van deze brieven hebben met verzoekende partij. De Raad hecht dan ook geen bewijswaarde aan deze getuigenisverklaringen. De gelegaliseerde fotokopieën van de identiteitskaarten van haar zus, de vriend van haar zus en haar echtgenote neergelegd ter terechtzitting, vermogen geen afbreuk te doen aan voorgaande vaststelling.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Angola.

1.6. Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS